New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

PIKALT HOITUD SALADUS

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Last One to Know
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, paigad ja tegevus on autori kujutlusvõime vili või kasutatud väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus sündmuste, asukohtade, organisatsioonide ja kas elavate või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud kirjastus Ersen

© Copyright 2022 Barbara Freethy.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

D07461625
ISBN 978-9916-31-837-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

PROLOOG

New Orleans, Louisiana

Kakskümmend neli tundi pärast minu New Orleansis maandumist oli ilm muutunud. Lahel möllas orkaan, aga see pidi linnast mööda minema. Isegi kui ei lähe, olen ma siit enne kadunud, kui torm maale jõuab.

Septembri keskpaigas laupäevaõhtul läbi rahvarohke Prantsuse kvartali jalutades ei näinud ma, et keegi oleks tormi pärast mures olnud. Baarid ja restoranid olid rahvast täis ning neid jätkus tänavalegi. Ilm oli soe ja niiske. Kümme minutit enne keskööd oli kakskümmend neli kraadi sooja ja ma tundsin higipiisku oma näole tekkimas ning tumepruune juukseid iga minutiga rasvasemaks muutumas. Soovisin, et võiksin siit kohe praegu lahkuda, hüpata taksosse ja lennata lennukiga tagasi oma tavalise elu juurde. Kuid see tavalisus ei kestnud minu jaoks kunagi liiga kaua ja sellepärast olingi ma praegu kodusoleku asemel hoopis siin.

Keerasin ümber nurga ja jätkasin kõndimist juba mööda tunduvalt vaiksemat kõrvaltänavat, kus muusika vaibus kaugusse ja varjud venisid pikemaks ning süngemaks.

Peatusin ühe ööseks suletud tätoveerimissalongi ukse ees ja vaatasin oma telefoni. Minu viimati saadetud sõnum oli endiselt vastuseta ja mul hakkas taas kõhus keerama. Olin võidelnud hirmu ja

iiveldusega juba Los Angelesest lahkumisest peale, sestsaadik, kui olin mind armastavatele inimestele valetanud.

Tõstnud pilgu telefonilt, nägin rühma minu poole suunduvaid purjus umbes kahekümneaastaseid inimesi. Nad möödusid minust mulle erilist tähelepanu pööramata, sest olid ametis laulusõnade meelde tuletamisega, mida nad mööda tänavat edasi vaarudes laulsid. Olin kahekümne üheksa aastane, neist mitte kuigi palju vanem, kuid tundsin end nendega võrreldes vana naisena. Ma ei mäletanud, millal olin viimati tundnud end nii muretu, enesekindla, noore ja vabana.

Võib-olla ei olnud ma seda kunagi tundnudki. Lihtsalt teesklesin, et tunnen, et olla selline nagu teised. Kuid ma polnud kunagi olnud selline nagu teised.

Lähedal asuva kiriku kellad hakkasid äkki lööma… kaksteist pikka, läbitungivat, kumisevat kellalööki, mis mu hinges vastu kajasid. Kiirustasin mööda tänavat edasi. Pidime kohtuma kiriku kõrval asuval kalmistul. Kuigi ma ei olnud seda kinnitavat sõnumit saanud, tahtsin seal olla, sest selleks ma olingi tulnud.

Kui tuul mu juukseid sasis, tundsin vihmapiisku. Võib-olla ei tabagi orkaan linna täie võimsusega, aga lähenev torm ainult suurendas mu halba eelaimust. Asja tegi veel hullemaks see, et olin teel vanasse ülekasvanud puude ja põõsastega surnuaeda või et mustad raudväravad tõid neid avades kuuldavale kriiksatuse, mis kõlas nagu kummituslik karje. See kalmistu oli juba aastakümneid täis olnud ja kui ma möödusin arvukatest, mõnest isegi purunenud hauakivist, tundsin halba eelaimust süvenemas. Kinnitasin endale, et ei pea kurjade vaimude pärast muretsema. Kui ma ohtu satun, siis kellegi vägagi elusa poolt.

Jõudnud surnuaia keskel asuva kivist mausoleumini, jäin ma räästa varju seisma, olles õnnelik, et pääsesin aina tihenevast vihmasajust. Iga oksapraksatus sundis mind hirmunult pead pöörama. Mulle tundus, et keegi jälgib mind, kuigi siin olid kõik surnud. Sammusin edasi-tagasi. Minu kehasse kogunenud adrenaliin vajas vallapäästmist.

See oli viga. Ma poleks tohtinud siia tulla.

Aga ma pidin tulema. Mul ei olnud muud valikut.

Lõpuks kuulsin ma väravat uuesti avanevat ja seejärel samme. Hoidsin hinge kinni, kuni üks vähestest lähedal olevatest surnuaiatuledest valgustas tuttavat nägu. Mind haaras kergendustunne. „Sa jäid hiljaks," ütlesin ma. „Aga mul on hea meel sind näha."

„Ma polnud kindel, kas sa tuled."

„Olid küll. Ma pole kunagi tulemata jätnud. Aga miks me siin õudses kohas oleme?"

„Minevik jõudis mulle kannule."

Need sõnad olid kummitavad ja hirmuäratavad ning ma tundsin külmavärinat mööda selga alla jooksmas. „Mis juhtus?"

„Mind nähti. Pean siit kaduma. Kas tõid, mida palusin?"

„Jah."

„Hästi. Mu… sõber peaks varsti siia jõudma."

„Loodan seda. Ilm läheb halvaks," ütlesin. „Kas sa saad seda inimest usaldada?"

„Loodan seda."

See vastus ei parandanud mu enesetunnet. Mu süda hakkas kiiremini lööma. „Sadu muutub tugevamaks."

„Torm muutis suunda. See suundub nüüd otse meie poole. Aga sellest võib kasu olla. See võib varjata meie linnast lahkumist. Varsti saabub kaos ja segadus."

„Ma ei pea end varjama." Sirutasin enda käes oleva koti tema poole. „Tõin, mida palusid. Nüüd lähen ma koju tagasi." Ütlesin need sõnad nii jõuliselt, kui suutsin, kuigi sisimas olin ma kahevahel, mida ma tegema peaksin.

Läheneva auto esituled valgustasid kalmistu kõrval asuvat tänavat ja kustusid siis. Autouksed avanesid ja sulgusid.

„Kas see on see, keda me ootame?" küsisin ma.

„Ei. Ei ole. Oh, jumal! Nad leidsid meid üles."

Väravad avanesid taas kriiksudes. Kaks kuju tulid otse meie poole. „On siit teist väljapääsu?" küsisin ma.

„Surnuaia teises otsas on tagavärav, mis viib Washingtoni tänavale. Mu sõber pidi sealtkaudu sisenema."

„Näita teed," ütlesin ma.

Jooksime mausoleumi taha, liikudes kalmistu sügavusse. Arvasin juba, et pääseme põgenema, aga siis kuulsin meie selja tagant hõiget. Mulle langes taskulambi valgusvihk.

Hirm sundis mind veel kiiremini jooksma, aga kuna me hoidsime varjudesse, oli raske näha, kuhu me läheme. Komistasin ja lõin pikali kukkudes põlved vastu üht väljaulatuvat hauakivi. Koperdasin jalule, ignoreerides teravat valu jalas ja palvetades, et ma pääseksin põgenema.

Kõlas püstolilask, mis sundis mind instinktiivselt pead alla tõmbama. Vandudes jooksin veel kiiremini, lausa lennates üle maapinna, soovides meeleheitlikult oma elu juurde tagasi jõuda. „Täna õhtul ma ei sure," vandusin ma. „Mitte siin. Mitte praegu."

Mu sõnadele järgnes välgusähvatus ja maad värisema panev kõuekõmin, kui taevaväravatest pääsesid valla paduvihm ja tuul.

Ma pidin selle öö üle elama. Pidin koju tagasi jõudma. Pidin…

ESIMENE PEATÜKK

Carmel, California

Minu elu tähtsaim telefonikõne tuli septembri keskel ühe neljapäeva pärastlõunal kell kolm. Olin töötanud Carmeli kesklinnas oma õe rõivabutiigis, kui Ray Price'i nimi mu telefoniekraanile ilmus. Ma ei saanud poes kõnele vastata, sellepärast hüppasin autosse ja sõitsin kaheksasaja meetri kaugusel asuvasse randa, kus parkisin auto randa viiva raja kõrvale ja helistasin talle tagasi.

„Töö on sinu," teatas Ray elevil häälega. „Vaikse ookeani rannikuorkester soovib sind palgata meie tulevase Euroopa turnee ajaks teiseks viiuliks. Selline võimalus tuleb ainult üks kord elus, Brynn. Turnee kestab kaheksa nädalat, algab novembris ja lõpeb vahetult pärast uut aastat. Sul on võimalus mängida kaheksas suurlinnas, lõpetades Pariisiga."

Mu süda hakkas tugevasti taguma. „Oled sa kindel? Ma ei suuda uskuda, et see on tõsi."

„See tuleb sellest, et sa pole kunagi uskunud, kui hea sa tegelikult oled."

„Oled alati olnud üks mu suurimaid toetajaid," ütlesin tänulikult. Tutvusin Rayga üheksa aastat tagasi California ülikoolis muusikat õppides. Ray mängis samuti viiulit ja meist said kohe sõbrad. Aga kuigi me olime mööda sama rada minema hakanud, olin mina pärast kolledži lõpetamist sellest kõrvale kaldunud, kui olin loobunud oma unistusest mängida mõnes maailmakuulsas orkestris

ja otsustanud hakata hoopis koos õega rõivakauplust pidama. See eesmärk oli tundunud teisest palju praktilisem ja saavutatavam.

Kuigi ma mängisin selle kõrvalt kogukonnaorkestrites ja teenisin lisaraha tundide andmisega, arvasin, et nüüd oli juba liiga hilja oma lapsepõlveunistuse juurde tagasi pöörduda. Kuid eelmisel nädalal oli Ray palunud mul osaleda oma orkestri viimase minuti prooviesinemisel ja ma olin seda teinud, kuigi kartsin, et mul oli vähe võiduvõimalusi.

„Proovid ei alga enne esimest oktoobrit," jätkas Ray. „Aga neil on esmaspäevaks sinu vastust vaja. Kuigi ma ei usu, et otsustamine sul nii kaua aega võtaks. Sa lihtsalt ei saa sellest loobuda."

„Ma ei tahagi loobuda, aga pean õega rääkima," ütlesin ma, kartes juba seda vestlust.

„Olen kindel, et Danil on sinu pärast hea meel."

„Ma pole selles kindel," vastasin. Kavatsesin meie ärist lahkuda ja see ei tee Danit õnnelikuks. Kuigi see ei olnud tegelikult mitte *meie* äri, vaid Dani kauplus. Aga ma olin olnud tema kõrval sellest ajast peale, kui ta rõivapoe neli aastat tagasi avas. Mina aitasin tal äritegevust laiendada ja haldasin kauplust sel ajal, kui tema tegeles raskete isiklike katsumustega.

„Miks ta ei peaks sinu üle rõõmustama?" küsis Ray. „Sul on annet, Brynn, aga sa ei kasuta seda. Su õde leiab kellegi teise, kes teda kauplusega aitab. Ta tahab, et sa selle töö vastu võtaksid. Ütle lihtsalt jah."

„Helistan sulle tagasi kohe, kui olen Daniga rääkinud, aga kuna mul on esmaspäevani aega vastata, siis võtan terve nädalavahetuse, et siin asjad korda ajada."

„Hea küll. Palju õnne, Brynn."

„Aitäh, Ray. Ma tean, et sa kostsid minu eest mõne hea sõna."

„Rääkisin neile lihtsalt tõtt. Sa oled üks paremaid viiuldajaid, kellega mul on kunagi olnud au koos mängida."

„Ja minul sinuga. Helistan sulle varsti."